

ခြုံငုံချက်

ဤရပ်ကွက် သောကထံမှ
ဟာသအလွန်လေးများ

ဘဝသရုပ်ဖော်ဟာသဝတ္ထုတို

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်လို့ လာလေသောအခါ၊ အရုဏ်မတက်မီ အချိန်လေးမှာ ပင် ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်လေသည် ၊ သူ့ထက်ငါ အလုပ်ခွင် အလျင်မီ ဝင်နိုင်ရေးအတွက်၊ အိမ်သူသက်ထားနှင့်အတူ၊ အနီးအနားရှိ အိမ်ငယ်လေးတွေ အားလုံးပါမကျန်၊ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင် နေကြလေတော့သည်။ ။

ကျွန်ုပ်မှာ မူကား ညဆိုလျှင် စောစီးစွာ အိပ်တတ်သော အမူအကျင့် မရှိလေသောကြောင့် အရုဏ်ဘယ်ချိန် တက်မှန်းကိုပင် မသိရှိလိုက်ပေ

...

နိုးတစ်ဝက်နဲ့ အိပ်ရာပေါ်ဝယ် မှေးစက်နေခိုက် မျက်လုံးကိုမဖွင့် နားကိုတော့ စွင့်လိုက်သည် ပထမဦးဆုံး နားဝင်ပီယံချို့စွာ ကြားလိုက်ရသည့် အသံလေးသည် ကား ...

MRTV4 Channal 7 တို့ မှ နံနက်တိုင်း ထုတ်လွှင့်နေကျဖြစ်သည့် သီတဂူဆရာတော်၏ တရားသံ၊ သို့တည်းမဟုတ် ဒေါက်တာနန္ဒမာလာဘိဝံသ၊ အိမ်ရှေ့လမ်းမရှိ ကိုချစ်ပု ကွမ်းယာဆိုင်မှ ဖွင့်နေကျ ဖြစ်သော ကြာနီကန် ဆရာတော်၏ ပဋ္ဌာန်းတရားသံ တို့ ပင် ဖြစ်ပါလေတော့သည်။ ။

မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံနေသော နေ့သစ်တိုင်းကို၊ လှိုင်လှိုင်ကြူ

နေသော တရားသံလေးတွေနဲ့ အတူ နိုးထရင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ တစ်နေ့တာ ခရီးလေးကို ဆက်ရပါလေတော့သည်။ ။

ချိုသာသောအပြုံး ကြင်နာသော အကြည့် နူးညံ့သော စကားသံလေးတွေနဲ့ ၊ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင် ရေမိုးချိုး အလှပြင်ထားသော အိမ်သူသက်ထားလေးသည် ၊ အလိုက်သိစွာပင် တိုးတိတ် ညင်သာသော အပြုအမူလေးဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာ ဘေးနားဝယ် လာထိုင်ကာ၊ သူ၏ ပါးမို့မို့လေး ထက်မှ မွေးပျံ့သော သနခါးရနံ့လေးတွေ ကလည်း သင်းလို့ ၊ ကျွန်ုပ်အား ချစ်စဖွယ် အသံကလေးဖြင့် စကားဆို လာလေတော့သည်။ ။

"ကိုကိုရေ ... အိပ်ရာထတော့လေ ရေချိုးတော့နော် အချိန်မနည်းတော့ဘူး၊ ရုံးသွားရဦးမည် မဟုတ်လား"

"အေးပါကွာ ကိုကိုနိုးနေတာ ကြာပါပြီ အိပ်ရာထဲကနေ တရား နာနေလို့ ပါ"

ဘာရယ်တော့မဟုတ် ပျင်းလို့ မထချင်သေးဘူးလို့ တော့ မပြော အကြောင်းပြချက်ကတော့ အလိုက်တသိ လာနိုး သူကိုပင် ဓမ္မန္တရာယ်ထိုက်သွားစေနိုင်သည့် အကြောင်းပြချက်မျိုး ...

"အင်းပါ အဲဒါဆိုရင်လည်း ညီမ အ လုပ်သွားတော့မယ်နော်၊ ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ ထမင်းဘူး ပြင်ထားခဲ့ တယ်၊ နံနက်စာ စားဖို့ အတွက် ဘဲဥကြော်နဲ့ ပဲပေါင်းလေးလည်း ဆီဆမ်းထားခဲ့တယ်"

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် တော့ ကျေနပ်ပီတိ ပြုံးလေးတွေ ပြုံးနေမိပေ

၏။ တော်တော်ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ငါ့သက်ထားလေးပါလား ဆိုသည့် အတွေးလေးနဲ့ ပေါ့။ ထိုသို့ ကြည်နူးနေခိုက်

"ကိုကို ပြောနေတယ်လေ"ဆိုမှ ကျွန်တော်လည်း သူပြောနေသည် တို့ ကို သတိပြန်ဝင်လာကာ

"ဪ ... အေးသွားတော့လေ တော်တော်ကြာ ဖယ်ရီကား မမီပဲ နေဦးမယ်"

"အဆိုသွားပြီနော်၊ ကိုကို ကွန်ပျူတာခုံပေါ်က မုန့်ဖိုးတစ်ထောင် ယူသွားတယ်"

"အေး ... ယူသွားလေ ယူသွား" ဟု ဆို လိုက်လေသော အခါတွင်

အိမ်သူသက်ထားလေးသည် သူလိုချင်သည့် မုန့်ဖိုးကို ရလိုက်သည် နှင့် ၊ ကလေးငယ် တစ်ဦးပမာ ကျော့ကျော့ မော့မော့လေးဖြင့် သူတို့ ကို စောင့်နေသည့် အကြိုအပို့ ဖယ်ရီကား ရပ်ထားရာဆီသို့ ထွက်ခွာသွား ပါလေတော့သည် ။

ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ရာထ၊ ရေမိုးချိုး ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင် ပြီးသည် နှင့် အိမ်သူသက်ထားလေး ပြင်ဆင်ပေးထားခဲ့သော နံနက်စာ ထမင်းလေးများ ကို မြိန်ရှက်စွာပင် စားသောက်ပြီးနောက် လွယ်နေကျ ကျောပိုးလွယ်အိတ်ကလေးကို လွယ်ကာ၊ ခရီး မထွက်ခင် ဘုရားစင်လေးအား လက်အုပ်ချီရင်း၊ ကျဉ်းမြောင်းပေမဲ့ မကျဉ်းမြောင်းသော၊ ကိုယ်ထင်ရင် ခုတင်ရွှေနန်း ဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ပုကလေး ဆီမှ နေ၊ အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ရန် အတွက် YBS ခေါ် ဘတ်စ်ကားရှိရာ ကားမှတ်တိုင်ဆီသို့ ထွက်ခွာ လာခဲ့လိုက်လေတော့သည် ။

များ မကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာ ပဲ ကျွန်ုပ် ရပ်စောင့်နေရာ မှတ်တိုင်

လေးသို့ လှိုင်သာယာမှ သည် အလုံ သခင်မြပန်းခြံသို့ ထွက်ခွာပေးနေသော YBS 22 ကားကြီးတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လို့ လာပါလေပြီ။

ကျွန်ုပ် ရပ်စောင့်နေရာ နေရာလေးသည် လမ်းပြင်နေဆဲ ဖြစ်သည် မို့ မိုးကလည်း ရွာထားသည့် အလျောက် ရွှံ့ဗွက်များ တို့ မှာ လည်း ထူထဲလို့ နေပေ၏ ၊ အမိုးအကာအရံ မရှိသော မှတ်တိုင်လေးတွင် ရပ်စောင့်နေကြရသူတွေချည်း ဖြစ်လေသောကြောင့် ကားရပ်လိုက်ပြီဆိုရုံနဲ့ တင်သူထက်ငါ ကားပေါ်သို့ အလှူအယက် တိုးတက်ကြ လေတော့သည် ။

ထိုသို့ တက်နေကြဆဲ အချိန်တွင် ကျွန်တော်မှ မတက်သေးဘဲ အသက်ကြီးပိုင်းနှင့် မိန်းကလေးများကို ဦးစားပေး တက်စေလိုက်ပါသည် ။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်၏ အရှေ့မှ ကားပေါ်သို့ တက်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် ကားတံခါး နံဘေးမှာ ရှိသော သံချောင်းတစ်ချောင်းကို အားပြု၍ ကိုင်အတက်၊ ပထမတက်ဖို့ ပြင်ထားသော သူ၏ ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်က ရွှံ့ပေးနေခြင်းကြောင့် ထင်သည် ၊ ခြေချော်ပြီး အနောက်သို့ လှန်ကျမလို ဖြစ်သွား လေတော့သည် ။

ထိုဦးလေးကြီး၏ အမှတ်မထင် ဖြစ်သွားသည့် အချင်းအရာကို တွေ့မြင်သွားသော ကားဆရာသည်

"ဟား ... ဘယ်လို လုပ်နေတာလဲဗျ၊ သေသေချာချာ ကိုင်ပြီး တက်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ တတ်မယ်ဆို မြန်မြန်တက်၊ မတက်ဘူးဆိုရင်လည်း နေခဲ့၊ လိုက်တော့မလိုလို မလိုက်ဘူးလိုလိုနဲ့ ဘယ်လို လူတွေမှန်းကို မသိဘူး ကကြံကကြောင်နဲ့ ၊ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင်နဲ့ ကျုပ်ကလျော်ကြေး ပေးရဦးမယ်၊ ကကြံကကြောင်တွေ တော့ မလုပ်ကြနဲ့ နော်" ဟင်း ဟင်း ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော်လည်း ကားပေါ်သို့ အရောက်ကားကို အတင်း ထိုးထွက်ပါလေတော့သည် ။

ထိုလူကြီးမှာ တော့ သူ့ကို ဟိန်းဟောက်နေမှန်းကို သိသည် သို့သော် ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်လိုသောကြောင့် ဟု ထင်ပါသည်။ ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်း မပြုပဲ ငြိမ်သက်စွာပင် စီးနင်း လိုက်ပါ လာလေသည်။

ကျွန်တော့်မှာ လည်း ကားပေါ်သို့ ရောက်သည် နှင့် ဘေးဘက်ဝဲယာ နှင့် အရှေ့အနောက် တို့ ကို ဝေဝိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုင်ခုံ အလွတ် ကလေးများ ရှိမလားဆိုသည့် စိတ်နဲ့ ပေါ့၊ ကိုယ်ထင်သည့် အတိုင်းပင် တစ်ခုမှ မလွတ်ပါပေ။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ကားဆရာ၏ နောက်ကျော ဘက် သံဆန်ခါလေး အထက်က ဘားတန်းလေးကို ကိုင်ကာ၊ မတ်တတ် ရပ်လျက် လိုက်ပါ စီးနင်းရပါ လေတော့သည်။

ကားဆရာ၏ ဟန်ပန် အမူအရာနှင့် မျက်နှာပေါက်ကို သူ၏ အရှေ့ တည့်တည့်မှ အနောက်သို့ ကြည့်လို့ ရသော နောက်ကြည့်မှန်ထဲသို့ ကြည့် လိုက်လေသောအခါ ငါးစင်ရိုင်း နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ အတူ ဘီလူးခေါင်း ဆောင်းထားသည့် လူရွှင်တော် တစ်ဦးပမာ၊ ရယ်တော့မလို တည်တော့ မလိုလိုနှင့် ကြွက်ကတိုးရပ်ဖြင့် ဒေါသကြီးမည့် ပုံတော့ ပေါက်လို့ နေပါ လေတော့သည်။

သူ့ကို ကြည့်ရသည် မှာ လည်း ၊ ကားစထွက် လာကတည်းက အိမ် က မိန်းမနဲ့ စကားများ လာလေရော့ သလားမသိ၊ သို့တည်းမဟုတ် ကား အုံနာနဲ့ များ ပြဿနာ တက် လာလေ့ရော့သလားတော့ မဆိုနိုင်၊ တစ်ခု ခုတော့ ဖြစ်လာဟန် တူပါသည်။

ကားကို မောင်းနေရင်းမှ ရှေ့ဂိတ်ဟောင်း မှတ်တိုင် အလွန်နားသို့ အရောက် လမ်းပြင်ထားသဖြင့် နှစ်လမ်း မောင်းမှ သည် တစ်လမ်းမောင်းလောက်သာ အကျယ်အဝန်း ရှိသည့် လမ်းလေးပေါ်သို့ ကားများက ထိုးတက်လို့ နေပါတော့သည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော်စီး

နင်းလာရာ ကားသမားကလည်း ထိုးလမ်းလေးပေါ်သို့ အတက်၊ နံဘေးမှ ကပ်ပါလာသည့် တက္ကစီ တစ်စီးကလည်း ထိုးအတက်ဖြင့် နှစ်စီးစလုံး လမ်းထိပ်လေးတွင် ပင် ယှဉ်ပြီး လမ်းပိတ်သလို ဖြစ်သွားသောကြောင့် ကားဆရာမှာ ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ၏ နံဘေးမှ မှန်တံခါးကို ဖွင့်ကာ ...

"ဒီ မှာ ဟေ့လူ ခင်ဗျားတော်တော်လေး အရေးကြီးနေလား၊ အရေးကြီးနေရင်လည်း ဒီလမ်းကို မနေ့ကတည်းက မောင်းပါလား၊ ခင်ဗျား တော်တော် အသိတရား မရှိတဲ့ လူပဲ၊ ယာဉ်လေးနဲ့ ယာဉ်ကြီးမှာ ယာဉ်ကြီးကို ဦးစားပေးရမယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား လိုင်စင်ဖြေတုန်းက မသင်ခဲ့ရဖူးဘူးလား၊ ကားသမား အချင်းချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိတဲ့ လူပဲ ... ကဲ ... ခင်ဗျားမောင်းလို့ ရရင်လည်း ဆက်မောင်း ကျုပ်ကား ရပ်ထားလိုက်မယ်" ဟု ဆိုကာ ကားဆရာသည် သူလည်း သွားလို့ မရဘေးမှ ကားသမားလည်း သွားလို့ မရလေအောင် ကားကိုရပ်ထား လိုက်လေတော့၏။

ထိုအချိန်မှာ ပင် အနောက်မှ ကားများ ၏ ဟွန်းတီးသံများ နှင့် အတူ၊ စီးနင်းလိုက်ပါ လာကြသည့် ခရီးသည် များ တို့ ၏ ထံမှ အသံပေါင်းစုံ ထွက်ပေါ်၍ လာလေတော့သည် ။

"မောင်းမှာ ဖြင့် မောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီမှာ အလုပ်တွေ နောက်ကျတယ်၊ ဘာလုပ်မှာ လဲ၊ ရန်ဖြစ်ချင်နေကျတယ် ဆိုရင်လည်း နောက်မှ ဖြစ်ကျ ခရီးသည် တွေ ကိုလည်း အားနာဦး"ဟု အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်မှ အာပေါင် အားရင်းသန်သန်ဖြင့် ထ၍ အော်ပြော လာပါလေတော့သည် ။

ထိုအခါမှ ပင် အနောက်မှ လူအုပ်ကလည်း "ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်"ဟူသော ထောက်ခံမဲပေးသည့် ဟာမိုနီ အသံများ စုံစုံညီညီ ထွက်ပေါ်၍

လာပါလေ၏။

ကားဆရာလည်း မှားသည် မှန်သည် ကို ဘေးထားလို့ ၊ သူ့ဘက်မှာ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရပ်တည် ပေးမည့် အရိပ်အယောင် ကိုပင် မတွေ့ရှိရလေသောအခါ၊ ကားစက်ကိုနှိုး ဂီယာကို အတင်းထိုးလျက် အမြန် မောင်းပါ လေတော့သည် ။

သူ၏ နှုတ်မှ လည်း ပွစိပွစိဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည့် ပုံနယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ဆက်လက်၍ ထွက်ခွာ လာလေရာ ကားပေါ်တွင် ပါလာသည့် ခရီးသည် မိန်းကလေး တစ်ဦးမှ သူဆင်းရမည့် မှတ်တိုင် ရောက်တော့မည်မို့ ဘဲလ်ခလုတ်ကို တီးလိုက်ကာ ‘မွေးမှတ်တိုင် ပါတယ်နော်’တဲ့ ၊ ထိုအခါ ကားဆရာသည် စိတ်ကသာကြီးသည် ရွတ်နောက်နောက် အသံက ထွက်လို့ လာပြန် လိုက်သေးသည် ။

"မွေးမှတ်တိုင်ပါတဲ့ လူတွေ ပြင်ထားကျ အရှေ့ဆို ရောက်ပြီနော်၊ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေ မွေးမှတ်တိုင် ဆင်းရမှာ ကို မေ့ပြီးတော့ ပါမလာကြနဲ့ ၊ ကျော် လာပြီးခါမှ ပါသေးတယ် ဆင်းဦးမယ်လို့ တော့ လာမလုပ်နဲ့ မွေးမွေး ပေးပစ်လိုက်မယ်၊ ဘာအောက်မေ့နေတုန်း" ဟု အနောက်ကြည့်မှန်မှ ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သေး၏။

ရပ်ကြည့်တော့ ကြွက်ကတိုးရပ်၊ မျက်လုံးနှစ်လုံးကလည်း ဘီလူးသံ ပုရာသီး စားထားသလို ပြူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တော့ တယ်လည်း ရွတ်နောက်နောက်က လုပ်တတ်သေးတဲ့ လူပဲ ဟု လည်း တွေးလိုက်မိ၏။

မွေးမှတ်တိုင်သို့လည်း အရောက် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ပြီးသည် နှင့် ကားဆရာသည် ခရီးသည် များအား သူ၏ ဝသီဘောအတိုင်း ...

"မြန်မြန်လေး ဆင်းကြနော်၊ နောက်ကားက ကျော်တော့မယ်၊ ကကြီ

ကကြောင်တွေတော့ မလုပ်ကြနဲ့ " ဟု ပြောရင်း သူ၏ မျက်လုံးများ တို့
သည် တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် ကြည့်နေဆဲတွင် ၊ အဒေါ်ကြီး တစ်
ယောက်မှ ကား၏ အရှေ့တွင် ရပ်ပြီး၊ လက်ကြီးတစ်ဖက်ဖြင့် အတင်း
တားကာ၊ လက်ဆွဲခြင်းကြီးကိုလည်း တစ်ဖက်က ဆွဲလျက် ကားပေါ်သို့
ထိုးတက်၍ လာပါလေတော့သည်။ ။

ကားပေါ်သို့ အရောက် ကားဆရာ၏ အရှေ့သို့ အရောက်တွင် သူ၏
ခါးကြားမှ ကားခထည့်ရန် အတွက် အကြွေ နှစ်ရာတန်လေးကို နှိပ်နေစ
ဉ်တွင် ထိုအဒေါ်ကြီး၏ လက်ဆွဲခြင်းထဲမှ

"ညောင်း ... ညောင်း ညောင်း"ဟူသော အသံများ ထွက်ပေါ်၍
လာပါလေတော့သည်။ ။

ထိုအသံများကြောင့် အသံလာရာဆီသို့ ကားဆရာမှ ကြည့်လိုက်ပြီး
...

"အဒေါ်ကြီး ခင်ဗျားဆွဲခြင်းထဲက ဘာတွေလဲ၊ ဘာအသံတွေလဲ"

အဒေါ်ကြီးသည် ဒေါသစွတ်သော လေသံဖြင့်

"ဘာတွေရမှာ လဲ ဒီအသံ နင်မကြားဖူးဘူးလား၊ ကြောင်တွေဟဲ့
ကြောင်တွေ"

"ဘာ ... ကြောင်တွေ ဟုတ်လား"

ကျွန်တော်သည် နံဘေးမှ ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်နေသလို ဖြစ်နေမိတော့
သည် ။ ကားသမားကလည်း ဒေါသတကြီး ကြောင်တောင်တောင်၊
အဘွားကြီးကလည်း အထာ မသိနဲ့ တော့ ပတ်ပင်းကတော့ တိုးနေလေ
ပြီ။

"ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... နေမကောင်းလို့ ဆေးသွား ထိုးပေးမလို့ "

"ဟား ... ဒုက္ခပါပဲ လူတွေက ကြပ်ပါတယ် ဆိုနေမှ ကြောင်တွေက အော်နဲ့ ၊ ခင်များ အနောက်ကိုသွား၊ ဒီအရှေ့မှာ လာပိတ်မနေနဲ့ ၊ လူတွေ နောက်ထပ် တက်လာတဲ့ အခါ ခင်များကြောင်တွေကို တက်နင်းမိလိမ့်မယ်၊ ကိုးရိုးကားရား ကကြီကကြောင်တွေတော့ လာလုပ်နေပြီ"ဟု ပြောလိုက် လေသောအခါ ထိုအဘွားကြီးမှ လည်း မခံပေ။

"ဟဲ့ ... တက်နင်းမိရင် လျော်ခိုင်းမှာ ပေါ့ဟဲ့"

အဒေါ်ကြီးကလည်း ဆက်စပ်ထိမခံ၊ သူတပြန် ကိုတပြန် ပြောဆိုနေရင်းမှ ၊ သူ၏ လက်ထဲက ကားခအကြွေလေး နှစ်ရာတန် တစ်ရွက်ကို ပုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါတော့သည် ။ ထိုအချိန်တွင် ကားဆရာသည် ၊ အမှတ်ပဲ မရှိတာလား၊ ထိုအဒေါ်ကြီးကိုပဲ နောက်ချင်၍ လားတော့ မပြောတတ်

"ခင်ဗျားအတွက်တော့ ထည့်ပြီးသွားပြီ ကြောင်ဖိုး ကျန်သေးတယ် လေဗျာ"တဲ့ ။

အဒေါ်ကြီးမှာ လည်း နဂိုကမှ ဒီကားဆရာနဲ့ စကားပြောရတာ အပေါက်အလမ်း မတည့် ဖြစ်နေသည် မို့ ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာ အသံပြကြီးဖြင့် ပြန်လည်၍ အော်ပြောပါလေတော့သည် ။

"ဟဲ့ ... ဘား ... ကြောင်ဖိုး ဟုတ်လား၊ နင်တို့ ကားသမားတွေက တော်တော်လေးကို စာနာစိတ်မရှိတဲ့ လူတွေ၊ ကြောင်ဖိုးတောင် ထပ်ပြီး တောင်းနေလိုက်သေးတယ်၊ ဒါကကြောင်ဟဲ့ ကြောင် လူ မဟုတ်ဘူး ၊ နင်တို့ ကို ဘယ်သူက ကြောင်ဖိုးပါ ပေးရမယ်လို့ ပြောထားလို့ တုန်း ..." ဟု အသံပြကြီးဖြင့် ထ၍ အော်လေသောအခါ

ကားဆရာသည် စီယာတိုင်ကို လှည့်နေရင်းမှ အဒေါ်ကြီးအား မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး၊

"သွားဗျာ ခင်ဗျားကြီး ထည့်မနေနဲ့ တော့၊ အနောက်ကိုသာသွား၊ မြန်
မြန်သွား၊ ဘာမှန်းမသိဘူး၊ ကကြီကကြောင် အဘွားကြီး" ဟု ဆိုကာ အ
နောက်ကို မောင်းထုတ်နေတော့သည်။ ။

"သွားမယ်၊ သွားမယ်၊ ဒီနားမှာ နေနေရတာ အကုသိုလ်ကို များ
တယ်၊ နင်တို့လို ကားသမားတွေကို ကြည့်ကို မရဘူး"

"ကြည့်လို့ မရရင် မကြည့်နဲ့ ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ကြည့်
ခိုင်းနေလို့ လဲ၊ ကကြီကကြောင်တော့ လာမလုပ်နဲ့ နော် ဟွန်း"ဟု ကား
ဆရာမှ ဒေါသသံဖြင့် ပြန်အော် လိုက်လေတော့၏။ အဘွားကြီးမှာ
လည်း လက်ထဲက ဆွဲခြင်းကြီးကို ကိုင်လျက်၊ လူကြပ်နေသည့် ကြားသို့
ပွစိပွစိ လုပ်ကာ၊ တိုးဝင်သွား ပါတော့သည်။ ။

ကားဆရာသည် ကားကိုရှေ့ဆက်၍ မောင်းနေလေရာ၊ သမကုန်း
မှတ်တိုင် အရောက်တွင် တော့၊ ကားပြောင်းစီးမည့် သူများကလည်း သူ
တို့ သွားမည့် နောက်ခရီးတစ်ခု အတွက်၊ ကားပေါ်က ဆင်းသူကဆင်း၊
တက်သူကတက်နှင့် ရှိနေလေရာ၊ ခရီးသည် စောင့်ရင်း ကားကို ခပ်ကြာ
ကြာ ရပ်ထား လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ခေတ္တခဏ ရပ်ထားခိုက် လူငယ်ကောင်လေး တစ်ယောက်မှ

"ဗျို့ ... ကားဆရာ ဗိုလ်တစ်ထောင်ဘုရား ရောက်သလားဗျ" တဲ့ နဂို
ကမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မရှည်ဟန် ရှိသည့် ပုံပေါက်နေသော ကားဆရာ
သည်

"မရောက်ဘူး"ဟု ခပ်ဆက်ဆက် ပြောလိုက်၏။ များ မကြာမီမှာ ပဲ
နောက်ထပ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှာ လည်း "ကားဆရာ ဆူးလေ
ဘုရား ရောက်သလား" တဲ့ လာလာမေးကြတဲ့ သူတိုင်းကလည်း သူတို့

သွား ရောက်မည့် နေရာကို ဘယ်ကားရောက်လို့ ရောက်မှန်းမသိ၊ ဒီက ပြန်ဖြေနေတဲ့ လူကလည်း စိတ်ကမရှည်နဲ့ တော့၊ ဟုတ်တော့ ဟုတ်နေ သည် ။

"ဘယ်ဘုရားမှ မရောက်ဘူး၊ လိုက်ခဲ့ချင်ရင်တော့ လိုက်ခဲ့၊ နှစ်ဆင့် စီးရမယ်၊ ဟိုရောက်ရင် အစဉ်ပြေအောင် ရောက်တဲ့ ကားပေါ်ထိ လိုက် တင်ပေးမယ်"ဟု ထိုမိန်းကလေးအား ပြန်ပြောလိုက်တော့သည် ။

အောက်မှ သူ့ကိုငေးကြည့်ရင်း နားထောင်နေသော မိန်းကလေးက

"နှစ်ဆင့်ကြီး ဆိုရင်တော့ မလိုက်တော့ဘူး၊ တစ်ဆင့်တည်း ရောက် တဲ့ ကားပဲ စောင့်စီးတော့မယ်" ဟု ပြောကာ ထွက်သွား ပါလေ တော့သည် ။

"ဘယ်လို လူတွေမှန်း မသိပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်သွားရမဲ့ နေရာ ကိုယ်စီးရ မဲ့ကား ကိုတောင် မသိမှ တော့၊ အူတူတူ ကြောင်တောင်တောင် တွေနဲ့ ကိုယ်စီးနေတဲ့ မြင်း အထီးမှန်း အစ်မမှန်း မသိတဲ့ လူတွေ ဆိုတာ၊ ဒါမျိုး တွေကို ပြောတာပဲ နေမယ်၊ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကြာကြာ ရပ်ထားရင် ခရီး သည် လည်း မရပဲ အာရုံတွေ နောက်တယ်"ဟု ဆိုကာ ကလပ် စောင့် နင်း ဂီယာ အတင်းထိုးကာ ထွက်ခွာပါလေတော့၏။

"ဝေါး ... ဝေါး ... ဝူး ... ဝေါး ... ဝူး... နဲ့ " လီဗာကိုဖိနင်းပြီး အမြန် မောင်း နေပြန်ပါလေသည် ။

ဒီလိုနဲ့ မောင်းရင်း မောင်းရင်းဖြင့် မီးခွက်ဈေးကို ကျော်ပြီး ရုံးရှေ့ မှတ်တိုင် နားသို့ အရောက်တွင် အချိန်ဇယား မှတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်က ...

"ဗျိုဆရာ၊ အရှေ့ကကားနဲ့ ဆရာကားက လိုင်းတူခြောက်မိနစ်ပဲ

ကွာတယ်ဆရာ၊ "တဲ့

ကားဆရာ ဖြစ်သူမှာ ဒေါသက အလိုလို ထွက်နေသူ တစ်ယောက်မို့၊
ထိုသို့ သူကားနဲ့ ခြောက်မိနစ်ပဲ ကွာဟတယ်လို့ လည်း ကြားလိုက်ရော

"ဘားကွ၊ ခြောက်မိနစ်ပဲ ကွာတယ် ဟုတ်လား၊ မင်းအမေလင်နဲ့ ငါနဲ့
က ခြောက်မိနစ် မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ငါ့ရှေ့ကနေ သူထွက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ
၊ ဆယ်မိနစ်ကျော်နေပြီ မင်းသေချာလည်း ကြည့်ပြီးပြောဦး၊ မင်းတို့
ကောင်တွေ ကလည်း အခုနောက်ပိုင်း စောက်တလွဲတွေချည့်ပဲ ပြော
တယ်၊ ကကြီကကြောင် ကောင်တွေ"ဟု သူကအရင် တုတ်လိုက် လေ
တော့၏။

ထိုသို့သူမှ အရင် တုတ် လိုက်လေသောအခါ ကားအောက်မှ အချိန်ဇ
ယား မှတ်သူက

"မယုံရင်လည်း နေဗျာ နောက်ဆို မှတ်မပေးတော့ဘူး၊ စေတနာနဲ့
လည်း ပြောပေးရသေးတယ်"တဲ့

"မပြောနဲ့ ကွာ၊ မပြောနဲ့ ၊ မင်းတို့ မပြောလည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး" ဟု
အော်ခဲ့ကာ ဆက်လက် ထွက်ခွာလာပြန် ပါတော့သည် ။

ထိုသို့ မောင်းနေရင်းမှ သူ၏ ပါးစပ်မှ လည်း တောင်စဉ်ရေမရ စ
ကားတွေ ပွစိပွစိ ပြောနေလေကာ အောင်ဇေယျာ ကြိုးတံတားကြီးသို့ မ
ရောက်မီ တစ်မှတ်တိုင် အလိုလောက်တွင် "ကျီး ... ကျီး ... ကျီး"ဆိုသ
ည့် ဝစီမှုတ်သံနှင့် အတူ၊ လူတစ်ယောက်က လက်ဟန်ပြရင်း ...

"ဗျိုး ... ကားဆရာ၊ နောက်ဘီး လေမရှိတော့ဘူး၊ ပေါက်နေတယ်
ထင်တယ်နော်" ဟု လှမ်းအော်ပြောသံကို ကြားလိုက်ရပါတော့သည် ။
ကြားလိုက်သည် နှင့် ရှေ့မှတ်တိုင် မရောက်တရောက်မှာ ပင် ကားကို

ထိုးရပ်လိုက်ပြီး၊ ကားဆရာသည် ကားပေါ်မှ အောက်သို့ အတင်း ဆင်းသွားပါလေတော့သည်။ ။ အောက်ကိုရောက်တာနဲ့ သူ့ကားဘီးကို သေချာသွား စစ်ကြည့်လိုက်သည် ထင်သည်။ ။ ဘာချို့ယွင်းချက်မှ မရှိသည် ကို တွေ့ရှိလိုက် ရလေသောအခါ ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ကားပေါ် ပြန်ပြေးတက်ကာ

...

"ဘာကားဘီးမှ မပေါက်ဘူး၊ လေလည်း အပြည့်ရှိတယ်၊ ဧကန္တ ကျန်ခဲ့တဲ့မှတ်တိုင်က အချိန်ဇယား မှတ်တဲ့ ကောင်၊ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ဆေးထိုးခိုင်းလိုက်တာ ဖြစ်မယ်၊ တော်တော် အကျင့်ယုတ်တဲ့ ကကြီကကြောင် ကောင်တွေ၊ တွေ့ဦးမယ်" ဟု ဆိုကာ ကလပ်ကို ဆောင့်နှင်း ဂီယာကို ဂရော့ ဂရူ ခနဲ့ ကောက်ထိုးကာ ဆက်၍ မောင်းပါလေတော့သည်။ ။

သူ၏ မျက်လုံးများ တို့ မှာ သူ၏ အရှေ့မှ နောက်ကြည့်မှန်ကို ကြည့်ပြီး၊ နောက်ကျောဘက်မှာ ရပ်နေသည့် ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ သူ့ဘက်က မှန်နေတာကို ထောက်ခံပေးမည့် သူလောဆိုသည့် ၊ အကြည့်တို့ ဖြင့် ကြည့်လိုက်ဟန် တူပါသည်။ ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူအကြည့် ကိုယ်အပြုံး ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ။ ထောက်ခံတယ် ဆိုသည့် အပြုအမူ တစ်မျိုးနဲ့ ပေါ့၊ သူ့မှာ လည်း အားတက် သွားသည့် နယ်၊ မကျေမနပ် စကားသံတွေ ထွက်လာပါသည်။ ။ ‘စထွက်လာကတည်းက ကကြီကကြောင်တွေချည့် ဖြစ်နေရတယ်ဗျာ’ ဆိုသော စကားတို့ ကို စိတ်မရှည်သည့် ကြားမှ ပြောနေရင်း မောင်းနေပါတော့သည်။ ။

အောင်ဇေယျ ကြိုးတံတားကြီးမှ အဆင်း၊ ပေါက်တောဝ မှတ်တိုင်သို့ အရောက်တွင် မှာ တော့၊ ကားပေါ်မှာ လူတွေကလည်း ပြည့်ကျပ်နေ

သည် မို့ လူကြီးတစ်ယောက်သည် အနောက်ပေါက်မှ မဆင်းဘဲ၊ အရှေ့ပေါက် လူတက်သည့် အပေါက်မှ ၊ အတင်းထိုးဆင်း နေပါတော့သည်။ ။

ထိုလူသည် လည်း ကားဆရာ၏ နှုတ်နဲ့ တွေ့ပြန်ပါလေသည်

"ဟေ့လူ၊ ဘယ်ကနေ ဆင်းနေတာလဲဗျ၊ အဲဒါ လူတက်တဲ့ အပေါက်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားမလည်ဘူးလား"

ထိုလူကြီးသည် အောက်သို့ ထိုးဆင်းနေရင်းနဲ့ မှ

"နားလည်တယ်ကွ ဟေ့ကောင်၊ နားလည်တယ်၊ ဒီလောက်ကျပ်ညပ် သတ်နေတာ ဘယ်အပေါက်က ဆင်းဆင်း၊ အောက်ရောက်သွားဖို့ ပဲ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား"ဟု ပြန်ခံ၍ ပြောလေသည်။ ။ ကားဆရာမှာ လည်း သူ၏ ခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်က ကုတ်ရင်း ...

"တော်တော် ဂဂျိုးဂဂျောင်နိုင်တဲ့ လူပဲဗျ ခင်ဗျားက"ဟု ပြောပြန်လေသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ဂဂျိုးဂဂျောင်တွေ၊ ဗဂျိုးဗကြောင်တွေ လာပြောမနေနဲ့ ၊ ငါနားမလည်ဘူး၊ အောက်ရောက်ပြီကွာ၊ ဒါပဲ သွားပြီ" ဟု ပြောကာ ထိုလူကြီးသည် ယောင်ပေယောင်ပေဖြင့် ထွက်ခွာ သွားပါလေတော့သည်။ ။

"အဲဒါပဲ ကြည့်တော့ဗျာ ဒီနေ့ ကားပေါ် တက်လာကြတဲ့ လူတွေကော ၊ မတက်ပဲ အောက်ကနေ ပြောနေ၊ မေးမြန်းနေကြတဲ့ လူတွေအားလုံးပါ ၊ အကုန်လုံးက ကကြီကကြောင်တွေကို ဖြစ်နေတော့တာပဲ၊ ကားမောင်းစားရတာ အစဉ်မပြေသလို စိတ်တွေလည်း ကုန်ပါတယ်ဗျာ"ဟု ကားဆရာသည် ညည်းရင်းပြော၊ ပြောရင်းညည်းဖြင့် ရှိလို့ နေပါတော့သည်။ ။

ထိုအခိုက် ကျွန်တော်မှ သူ၏ အနောက်ကနေ

"အစ်ကို့အတွက် ဒီနေ့ဟာ ပြဿဒါးနေ့ ဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်ဗျ၊

ကံဆိုးမှ သွားရာ မိုးလိုက်လို့ ရွာ" ဆိုတဲ့ စကားပုံအတိုင်း ဖြစ်နေတာ ထင်တယ်လို့ ပြော လိုက်လေသောအခါတွင်

"ထင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ညီရေ၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်နေတာ၊ လုပ်စားကိုင်စား ရတာတွေက ကောင်းကို မကောင်း ပါဘူးကွာ"

"ဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ၊ ကောင်းတစ်လှည့် ဆိုးတစ်လှည့်ပေါ့၊ အမြဲတမ်းကြီးလည်း ဆိုးမနေသလို၊ အမြဲတမ်းလည်း မကောင်းနိုင်ဘူး ပေါ့ဗျာ၊ ဒီလို ကြုံတွေ့မှု တွေဟာလည်း ခဏပါပဲ၊ အချိန်တန်တော့ အားလုံး အဆင်ပြေ သွားပါလိမ့်မယ်"ဟု သူ့အား အားပေးလိုက်သည့် ပုံဖြင့် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုလူနဲ့ ကျွန်တော်မှာ ပြောရင်းဆိုရင်း မောင်းနေရင်းဖြင့်၊ ကျွန်တော်ဆင်းရဲမည့် မဟာမြိုင် မှတ်တိုင်သို့ မရောက်မီ လမ်းခုလတ် တစ်နေရာ၌ ရထားလမ်းကူး မီးပွိုင့်လေး တစ်ခုမှာ မိနေသည့် အချိန် လမ်းတစ်ဖက်မှ မောင်းလာသည့် သူနဲ့ လိုင်းတူ ကားတစ်စီးမှ ကားဆရာ တစ်ယောက်သည် သူ့အားလှမ်း၍ စကားပြောပါလေသည်။

"ဗျို့၊ အစ်ကို ဒီနေ့ ဘယ်နှကြောင်းလောက် ဆွဲမလဲဗျ၊ လူတွေကလည်း အပြည့်ဆိုတော့ အဆင်တွေ ပြေနေတယ်ပေါ့"

"ဘယ်နှကြောင်းမှ မဆွဲတော့ပါဘူးကွာ၊ ဒီတစ်ကြောင်းပဲ ဆွဲတော့မယ်၊ အဆင်မပြေပါဘူး"

"ဘာပြုလို့ လဲဗျ၊ ခင်ဗျားကလည်း အခုမှ အစောကြီးပဲ ရှိသေးတဲ့ဟာကို"

"ငါ့အကြောင်း ငါသိပါတယ်ကွာ၊ မင်းမသိပါဘူး၊ ဒီနေ့ဟာ ငါ့အတွက် ကကြံကကြောင်နေ့မို့၊ ဘာလုပ်လုပ် အဆင်မပြေဘူး၊ ဒါကြော

င့် ငါ့ဂိတ်ကိုရောက်ရင် ဂိတ်မှူးကိုပြောပြီး အေးဆေး နားလိုက်တော့
မယ်"

"ခင်ဗျား အေးဆေးနားတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ပြန်ရောက်လို့ ခင်
ဗျားမိန်းမက နေ့တွက်မကိုက်လို့ ဆိုပြီး ရန်တွေ့ နေဦးမယ်နော်"

"တွေ့တော့လည်း တွေ့တွေ့ပေါ့ကွာ၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ"

"အေးပါဗျာ ဟုတ်ပါပြီ"ဟု ဆိုကာ ထိုကားဆရာသည် မီးပွိုင့် လွှတ်
သည် နှင့် မောင်းထွက် သွားပါလေတော့သည်။ ။ ထိုနည်းတူစွာပင် ကျွန်
တော်စီးလာသည့် ကားဆရာမှ လည်း စက်နှိုးပြီး ထိုသူနည်းတူ အပြိုင်
မောင်း ထွက် ပါလေတော့၏။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ၊ ကျွန်တော်ဆင်းရမည့် မှတ်တိုင်သို့ ရောက်
ခါနီးပြီမို့ ဘဲလ်တီးကာ အပေါက်ဝနားတွင် ရပ်နေလိုက်ပေတော့၏။
မှတ်တိုင် ရောက်သည် နှင့် ကားဆရာသည် သူ့ပုံမှန်အတိုင်း ကားကို
ထိုးရပ်ပေးကာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းသွားပြီးမှ သာလျှင် သူလည်း ရှေ့ကို၊
ဆက်၍ မောင်းထွက်သွားပါ လေတော့သည်။ ။

သူ၏ ကားဂိတ်မရောက်မချင်း ရှေ့ဆက် ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ဦးမည်
လည်း တော့ မဆိုလိုနိုင်၊ ကျွန်တော် စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့ရသည့် လမ်း
တစ်လျှောက်လုံး မှာ တော့ သူ၏ ဒေါသ အပြုအမူ ပြောဆို ဆက်ဆံနေ
ပုံ အားလုံးနှင့် ကကြိုကကြောင် ဆိုသော စကားလုံးတိုင်းတို့ မှာ ကျွန်
တော့်အမြင် ဟာသကို ဖြစ်လို့ နေပါလေတော့သည်။ ။